



Cine vs literatura

Elena Ortega

L'arribada d'escriptors de la Costa Est va ser la tercera temptativa de Hollywood per connectar la literatura amb el cine. Es calcula, tot i això, que el 75% varen tornar al seu lloc d'origen després de tres mesos. Aquesta època va ser retratada amb tints satírics a la comèdia teatral *Una vegada a la vida*: escriptors magníficament retribuïts que quedaven mans plegades als seus despatxos, mentre una colla d'analfabets gastava milions abans de comprendre que treballaven sobre guions que no servirien mai.

L'any 1930, el famós escriptor P. G. Wodehouse va ser atret a Hollywood amb l'oferta d'un sou de 2.000 \$ a la setmana. Se li va permetre fer feina a la gran mansió que l'estudi va posar a la seva disposició i tan sols ocasionalment va visitar els estudis, sempre conduït per una limousina. En una entrevista realitzada un any després, que va causar un gran esvalot, l'escriptor reconeixia que se sentia un estafador. Durant aquest any, a penes li varen confiar feines, llevat de repassar els diàlegs de guions ja acabats. L'únic encàrrec important, un guió que havia de contenir alguns números musicals, en el qual va invertir prop de tres mesos, va anar a parar a un calaix perquè els executius varen considerar que en aquest moment els musicals no estaven de moda. «¡I per això —es meravellava Wodehouse— em varen pagar 104.000 \$, ¿no els pareix estrany?!».

Ben al contrari, Nathanael West, un escriptor prometedor, contractat per la Columbia amb un sou junior de 350 \$ a la setmana, descrivia la seva feina de forma següent: començava a les 10 del dematí i es perllongava fins a les sis del capvespre, dissabtes inclosos. Se suposava que cada dia els havies d'entregar un munt de pàgines del guió en què treballaves. Quan una màquina d'escriure deixava

de teclejar, no passava un minut sense que el cap d'un individu no guaitàs per la porta de la cel·la corresponent per comprovar que estassis pensant. Un dematí, Harry Cohn, l'amo de la Columbia, es va presentar d'improvís a l'edifici dels escriptors i, com que el va trobar en silenci, va cridar amb totes les seves forces: «¡Els qui sou aquí, se suposa que estau treballant!». Immediatament, tothom va començar a martellejar la seva màquina provocant un gran enrenou. «¡Mentiders!», va replicar Cohn.

Per aquella època, Zanuck va comprar els drets de *Miss Loneyhearts* (*Señorita Corazón solitario*), la segona novel·la de West, que havia tengut un espantós llançament a Nova York quan l'editor va fer fallida. Tot i que el preu de compra va ser baix, West va acceptar pensant que a partir d'aleshores s'iniciava la seva carrera com a escriptor; més encara quan un executiu li va manifestar que allò podria ajudar a la venda del llibre, tot i que la pel·lícula no en tingués res a veure. Com va resultar finalment, l'estudi només estava interessat en el títol del llibre, que finalment ni tan sols es va utilitzar; la pel·lícula va passar a titular-se *Advice to the Lovelorn* (*Consejo para el corazón solitario*). Quan es va estrenar pocs anys més tard,



DARRYL ZANUCK (EL SEGON PER L'ESQUERRA)

no va repercutir gens ni mica en la venda del llibre, encara que, aleshores, West coneixia suficientment Hollywood com per no sorprendre's de res.

El cas del novel·lista Theodore Dreiser va servir per escalar la professió. La Paramount havia adquirit la seva novel·la *An American Tragedy* per 80.000 \$ el 1926 i 55.000 \$ pels drets de so pocs anys després. Malgrat això, Dreiser, descontent de l'adaptació cinematogràfica, va dur el cas als tribunals, que varen acabar fallant a favor de l'estudi. Si Dreiser hagués comptat amb el testimoniatge de Von Stenberg, director que havia rebutjat, tal vegada hauria aconseguit un dictamen més favorable; o com a mínim el jutge hauria escoltat una gran veritat. Von Stenberg estava d'acord que la literatura perdria moltes de les seves qualitats quan es duia a la pantalla. «Els elements visuals —deia Von Stenberg— li donen un nou valor a la paraula escrita».